

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3064/2019
05.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2811/18 од 18.12.2018. године, у седници од 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2811/18 од 18.12.2018. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2811/18 од 18.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр 81/18 од 25.04.2018. године, обавезана је тужена да на име новчаног обештећења за штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда, сада Основног суда у Врању И 424/08 на име разлике зараде и накнаде зараде, износ од 35.734,71 динар, са законском затезном каматом, на име парничних трошкова износа од 7.694,07 динара са законском затезном каматом и трошкове извршења износ од 5.130,00 динара са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Врању је пресудом Гж 2811/18 од 18.12.2018. године, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у погледу главног потраживања и на име трошкова извршења у износу од 5.130,00 динара и трошкове парничног

поступка. Преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о камати на трошкове извршног поступка тако што се обавезује тужена да тужиоцу на трошкове извршног поступка у износу од 5.130,00 динара плати законску затезну камату од 29.01.2018. године до коначне исплате, док се одбија захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка за период од 11.03.2008. године до 29.01.2018. године. Преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што се обавезује тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Одбијају се захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 29.01.2018. године тужилац је тражио накнаду материјалне штете у укупном износу од 48.558,78 динара са припадајућом законском затезном каматом, колико износи вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Преиначење одлуке о камати и трошкова спора нису од утицаја на дозвољеност ревизије, будући да захтеви за исплату камате и трошкове спора представљају споредна потраживања у парници, те је искључена примена новелиране одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Тужиоцу не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић